

29.03.2014 - Se, der går min klasselærer

”Man kan jo ikke sige, det udelukkende har været nemt. Jeg har ofte været både træt og udkørt, når jeg kom hjem. Men det hørte jo med, fordi der var en mening med det, jeg gjorde. Jeg elskede sgu’ den skole og de børn. Elskede, når de kom løbende mig i møde om morgenen og ikke kunne vente med at fortælle mig, hvad der var sket siden i går. Elskede, når et barn efter mange forsøg og lang tids øvelse, pludselig udbrød: Nåå, er det bare sådan, jeg skal gøre. Eller når vi lige fik lavet noget særligt, der kunne hjælpe et barn, der var lidt stille eller en, der havde noget at døje med derhjemme. Det gjorde ikke noget, at jeg brugte ekstra timer og kræfter på det, for det gjorde jo en forskel for børnene. Og for deres forældre også, tror jeg. Men nu. Jeg ved faktisk ikke, hvor længe jeg holder til det. Jeg holder jo stadig af børnene, selv om der godt nok er blevet mere uro og mange flere ting, jeg skal tage mig af. Men der er kommet så mange rammer for skolen med regler, skemaer, reguleringer og rigide overenskomster og nu heldagsskolen, at det næsten er umuligt at passe det, vi er her for. Altså børnene og deres undervisning. Ja, så er der lige inkluderingen, hvor begrundelsen er, at det er for at behandle alle børn lige. Jeg mener nu, at det, man opnår herved, er at alle stilles lige ringe. Nu tror de heller ikke, vi kan finde ud af at forberede os, så derfor skal vi sidde på skolen og holdes øje med. Alt det kan gøre mig ked af det. Jeg har næsten mistet lysten til at fortsætte. Men det er især den mistro, der går mig på. ”

Den ikke mere helt unge lærer ser på mig med et blik og tårer i øjnene, der tydeligt fortæller, at det her er noget, der går ham på. I mange år har han mere end passet det, man i tidligere tider kaldte sit kald. I grunden ikke så ringe et ord, tænker jeg. At være kaldet til noget i den forstand, at her er noget vigtigt på færde, som jeg kan gøre mig umage i, forsøge at være god til og således egne mig til. På en måde, så det giver mening at tale om et lidt højtideligt ord som et kald. Et kald, der gør, at man morgen efter morgen, og ind i mellem og ofte endda med glæde, svinger benene ud af sengen for at passe det, man er bedst til. At undervise børnene og passe godt på dem imens. Rigtig godt. Så godt, at mange problemer ofte ikke behøvede at vokse sig større, end de var og på en måde, så underretninger og mulige diagnoser ikke altid behøvede at komme til udtryk.

Men nu er der altså kommet den mistro.

Av. Sammen smager vi lidt på det ord. Mistro. En mistro, som også handler om, at Undervisningsministeriet vil have lov til at bestemme, hvordan enhver skole, enhver skoleleder og enhver lærer i det ganske land, skal agere og indrette sig.

En mistro til, om den, der hver eneste dag står med benene solidt plantet i det danske klasseværelse, er den, der nu bedst kender til klasseværelsets virkelighed og

sine elever, og som derfor er den bedste til at afgøre, hvad eleverne har brug for, hvad der virker bedst og hvad som er muligt.

Hmm. Dette får mig til endnu en gang at spekulere over, om det virkelig er nødvendigt at spærre lærerne og skolelederne - og børnene såmænd - inde på en sådan måde, at ethvert engagement og initiativ synes at blive kvalt, inden det overhovedet når at blive udtalt?

Til gavn for hvem? Og til hvilken nytte? Ved man det?

Bliver eleverne mon klogere, dygtigere, flittigere, mere omgængelige, sociale og lige af den grund?

Eller er der mon gode grunde til - og med respekt - atter at lade Ulrik, Basse, Bjarne, Sørensen, fru Rams, Jakob og alle de andre vende tilbage til børnene i

klasseværelset for at gøre det, de er bedst til og for nogen nærmest kaldet til: At gøre børnene dygtigere, lære dem om livets spilleregler og passe så gruelig godt på både de små, de store, de støjende, de superdygtige, dem med mere hjælp behov, de stille, og dem der ind i mellem skal have "tørret strømperne på kakkelovnen"?

Når talen er om, hvilke personer, der på en positiv måde, har været medvirkende til, at mennesker er blevet til den, de er og hvad de er, er det jo ganske ofte deres klasselærer eller en anden lærer, de nævner.

En person, som måske så dem, hørte dem, lagde mærke til dem, lærte dem noget, hjalp dem eller på anden vis blev et vigtigt pejlemærke i deres liv.

En person, de husker.

Måske du også kan komme i tanker om en sådan eller to?